

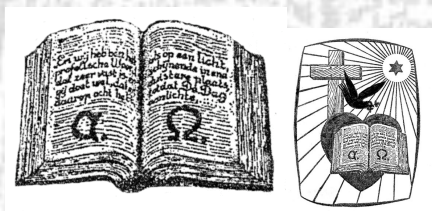
Geachte lezer,

Het verheugd ons, u deze studie te mogen aanbieden. Het is onze hartenwens, dat u door deze studie wordt gezegend. Wanneer de Zoon Gods zegt: *"Ik ben de deur; als iemand door Mij binnenkomt, zal hij behouden worden* (Joh. 10:9), dan kunnen wij vandaag met grote stelligheid zeggen: Wij staan voor het sluiten van de deur, want de wederkomst van Jezus Christus staat te gebeuren en daarmee loopt de genadetijd af. Daarom hebben wij van Godswege de opdracht, u deze Bijbelse boodschap door te geven. Probeer u alstublieft, om het zonder vooringenomenheid te lezen.

Vragen, die er bij het lezen van deze studie zouden kunnen rijzen, willen wij, voor zover dit mogelijk is, beantwoorden. Wilt u over de inhoud van deze studie of over het Woord van God in het algemeen praten, dan is daar ook een mogelijkheid voor.

Verder hopen wij van ganser harte, dat alvorens u deze studie gaat lezen, u uw God en Vader vraagt om geopende oren en vooral om een geopend hart. Opdat de Heilige Geest zelve u inzicht zal geven en u zal doordringen van de boodschap, die God in deze studie tot u zegt. God wil openbaren, hetgeen Hij tot redding van de mensen gesteld heeft. Alleen met het verstand en met rede is deze studie niet te verstaan. Vertrouw aan Hem uw inzicht toe en u zult van licht tot licht gaan en steeds meer vinden tot troost en sterkte.

Met hartelijke Zegenwensen
namens het Bijbelstudie Centrum
Rob Schutte

2 Petrus 1:19

Wij maken bij deze studie gebruik van de **Herziene Staten Vertaling**.

Ik wil met u een bijzonder iets behandelen, en wel het huwelijk volgens de orthodox-Joodse rite, wat een beeld is van het huwelijk tussen Jezus Christus en Zijn gemeente.

Laten we de Bijbel openen en wel Ef. 5:22-23. *“vrouwen, weest aan uw man onderdanig als aan de Here, want de man is het hoofd van zijn vrouw, evenals Christus het hoofd is Zijner Gemeente; Hij is het, die Zijn Lichaam in stand houdt”*.

Het is misschien wat merkwaardig dat we een dergelijk onderwerp gaan behandelen, maar we gaan het hebben over de Joodse symbolen en rituelen bij de huwelijksluiting en dat gaan we zien in betrekking tot Jezus Christus en de gemeente.

Het is toch zo, dat er bij iedere huwelijksluiting voor dat mensenpaar een nieuwe levensweg begint. Het oude, waarbij bruidegom en bruid ieder hun eigen weg gingen en bij hun eigen familie behoorden, wordt definitief afgesneden, dat is voorgoed voorbij. Nu beginnen die twee samen een geheel nieuwe levensweg.

Laat ik u eerst vertellen, dat voor de vrome Jood, die naar de Tora en de wet wil leven, het huwelijk niet alleen een zegen is, die God geeft, maar in de allereerste plaats een heilige plicht is, een godsdienstige plicht.

Het huwelijk is voor de vrome Jood een mitswa d.w.z. een heilige plicht om daardoor God te dienen naar Zijn wet. God heeft het huwelijk ingesteld en daarom houdt de vrome Jood zich dan ook heel nauwkeurig aan de voorschriften.

Het tweede punt, waarop ik wil wijzen, is de orthodox-Joodse verklaring over de betekenis van het huwelijk. Het heeft mij getroffen, dat dit geheel overeenkomt, wat wij door genade en door Gods Geest zelf mogen weten: Jezus Christus en de gemeente.

De vrome Jood verklaart nl. dat elk huwelijk in wezen een hervinden is van twee mensen, een hereniging.

Hoe komen ze daarbij? Wel, ze verwijzen naar het scheppingsverhaal, waarin het vanaf het begin al zo was, zoals we in Genesis vinden. We lezen daar hoe Adam, nadat hij geschapen was, eerst alle levende dieren een naam moest geven. Dat naam geven heeft een diepe betekenis.

Het was niet slechts een naam geven aan elk dier, maar in die naam werd een krachtige definitie van het wezen en het karakter van elk dier gegeven, als het ware een doorschouwing van het wezen van elk dier.

Terwijl Adam daarmee bezig was, kwam hij tot de ontdekking, dat hij voor zichzelf een wezen miste, dat aan hem gelijk was, die hem tot een hulp zou kunnen zijn en die ook zijn evenbeeld was. Het was ook Gods bedoeling, dat Adam dat zou merken, want daarvoor leest u in Genesis, dat God zegt: *“het is niet goed, dat de mens alleen zij. Ik zal hem een hulp maken, die bij hem past.”*

Daarna krijgt Adam de opdracht om de dieren een naam te geven. Nadat Adam tot de ontdekking is gekomen dat hij alleen is, gebeurt er een wonder: God doet een diepe slaap over Adam komen.

En wat leert nu de orthodoxe vrome Jood: wat Adam zoekt, dat is er al, want in Gen.1:27 lezen wij: *“En God schiep de mens naar Zijn beeld; naar Gods beeld schiep Hij hem, man en vrouw schiep Hij hen”*.

Dus m.a.w. Adam en Eva werden door God tegelijk geschapen, maar, Eva was in Adam geschapen. Daarom kon Adam haar niet vinden, ze was in hem verborgen. Toen Adam in een diepe slaap was gebracht, opende God zijn zijde.

Wij hebben staan, dat God uit Adam's rib de vrouw bouwde, uit zijn vlees en bloed. Het gebruikte Hebreeuwse woord hebben wij met "rib" vertaald en dat kan wel, maar of het werkelijk juist is, betwijfelt de orthodoxe Joodse verklaring.

Want datzelfde Hebreeuwse woord komt ook op veel andere plaatsen in het O.T. voor en dan betekent het altijd "zijde" of "kant". Het doet natuurlijk aan het feit niets af; we zien, dat God uit de zijde van Adam de vrouw maakt.

Wat deed God daar nu eigenlijk? De orthodox-Joodse verklaring zegt: die vroeger één lichaam waren, werden gescheiden in twee lichamen. Als Adam dan uit Gods hand de vrouw ontvangt, herkent hij haar ogenblikkelijk. "Deze", zegt hij, "is vlees van mijn vlees en been van mijn been". Hij noemt haar ook "mannin".

Een ogenblikkelijk herkennen, want ze was al in hem geschapen en in hem geboren en nu treedt ze aan de dag uit de zijde van Adam. Daarom horen ze bij elkaar en zegt de Jood: het huwelijk is niet een vereniging van twee mensen maar een hereniging.

Van oorsprong hoorden ze bij elkaar. Eerst waren ze één; nu zijn ze een twee-eenheid, opdat ze de grote goddelijke opdracht kunnen gaan vervullen om vruchtbaar te zijn, de aarde te vervullen en zo God te dienen.

U ziet, het is een wonderbare zaak. Zo ziet Adam dus Eva als één, die aan hem gelijk is en die ook naar zijn beeld is.

Laten we nu eens zien wat de Schrift zegt van Christus en de gemeente. Is dat niet een wonderbaar voorbeeld? Wij weten immers, dat de Here Jezus de laatste Adam is!

We zullen enkele Schriftplaatsen opslaan. Ef.1:4-5, waar Paulus als de apostel der heidenen, het grote geheimenis van Christus en de gemeente bijzonder geopenbaard kreeg en wel: *"Hij heeft ons immers in Hem uitverkoren voor de grondlegging der wereld, opdat wij heilig en onberispelijk zouden zijn voor Zijn aangezicht. In liefde heeft Hij ons tevoren ertoe bestemd, als zonen van Hem te worden aangenomen, door Jezus Christus"*.

Voor ons menselijk verstand is dit onbegrijpelijk. We lezen: *"Hij heeft ons, de gemeente, de bruid van Christus, al in Hem uitverkoren voor de grondlegging van de wereld"*. Zo was Eva al in Adam, maar nog verborgen; ze was een geheimenis en moest door een bijzonder scheppingswerk van God aan het licht komen. Zo was de gemeente al door God gekend in Hem.

Ten tweede moest Adam eerst zelf gaan ontdekken dat hij alleen was. God liet het hem ontdekken, doordat Adam namen moest geven aan al die schepselen, die daar om hem heen waren. Wat lezen we van de laatste Adam, die veel heerlijker is, in Col.1:15. *"Hij is het beeld van de onzichtbare God, de eerstgeborene der ganse schepping"*.

Eerst zien we dus hoe Hij in betrekking staat tot de schepping zoals ook Adam eerst in betrekking staat tot de schepping, nl. de dierenwereld om hem heen. Col.1:16. *"want in Hem zijn alle dingen geschapen, die in de hemelen en die op de aarde zijn, de zichtbare en de onzichtbare, hetzij tronen, hetzij heerschappijen, hetzij overheden, hetzij machten; alle dingen zijn door Hem en tot Hem geschapen"*.

Zoals God alle dieren bij Adam bracht, om te zien hoe Adam ze zou gaan noemen en er een definitie van zou geven, zo lezen we uit de Schrift, dat God in Christus eerst alle dingen heeft geschapen tot hem en dat Christus elk schepsel zijn bijzondere karakter, natuur en plaats heeft gegeven, Dat was dus het werk van de Zoon.

Col.1:17. *"en Hij is voor alles en alle dingen hebben hun bestaan in Hem; en Hij is het hoofd van het lichaam, de gemeente. Hij is het begin, de eerstgeborene uit de doden"*.

Toen Christus alles geschapen had, nam Hij in de volheid des tijds een lichaam aan, om in dat lichaam naar het kruis te gaan. Niet alleen tot redding en verlossing van die schepping, maar allereerst opdat Hij uit zijn geopende zijde, dat wezen zou ontvangen, dat geheel bij Hem past. Dat Zijns gelijke zal wezen, dat naar Zijn beeld is gemaakt.

Dat is niet de gewone mens, want die is immers in Adam geschapen naar het beeld van God, maar in zonde gevallen.

De nakomelingen van Adam zijn geschapen naar het beeld van Adam, de zondige mens. Daarom zien we dat God ook over Hem, de laatste Adam, een diepe doodsslaap laat komen. Toen zijn Eva uit Zijn doorboorde zijde, waar ze al in verborgen was, van Godswege een lichaam kreeg (ze nam een gestalte aan) zodat ze zichtbaar en herkenbaar wordt voor Hem in de allereerste plaats.

Is de gemeente niet in Christus geboren? Zijn we in Hem niet een nieuwe schepping? Wordt dat niet zichtbaar doordat Hij aan het kruis in de doodsslaap is gegaan en Zijn zijde geopend is, opdat uit Zijn been, Zijn vlees en bloed, Zijn vrouw, de bruid des Lams door God gevormd zou worden?

Paulus zegt het zo duidelijk in Ef. 5:30 hoewel ik hierbij moet aantekenen, dat onze vertaling hier schromelijk tekort schiet: *"zoals Christus de gemeente, omdat wij leden zijn van Zijn lichaam"*.

In de oude Statenvertaling staat: *"want wij zijn leden Zijns lichaams, van Zijn vlees en van Zijn benen"*. En dat is de juiste vertaling.

De apostel Johannes getuigt ervan als hij schrijft hoe de Romeinse soldaten kwamen om de gekruisigden van het kruis af te nemen. Als de sabbath aanbrak, zou het een verschrikkelijke smaad en vloek voor de Jood betekenen, wanneer een gekruisigde dan nog zou hangen. Waren ze nog niet gestorven, dan werden hun benen verbrijzeld en dat gebeurde met de twee gekruisigden die links en rechts van Jezus hingen.

Maar de Heer was al in de doodsslaap, omdat Hij Zijn ziel als een losprijs gaf. *"Niemand ontnemt Mij het leven, Ik leg Mijn leven vrijwillig af"*. Zo wilde God het.

Toen die Romeinse soldaat bij Jezus kwam en zag dat Hij al gestorven was, doorstak hij Zijn zijde en daar vloeide toen water en bloed uit. En hij - dat was de apostel Johannes - getuigde ervan. Dat water en bloed vloeide uit Zijn zijde, opdat God daaruit de nieuwe Eva, de gemeente, zou bouwen. *"En er werd van Zijn beenderen niet één verbrijzeld"*.

Neen, want zoals Adam nadat hij zijn vrouw ontvangen had, in de volle kracht van zijn leven was en moest blijven om zijn grote taak voor God te verrichten samen met zijn vrouw, die nu aan zijn zijde was. Zo weten we ook, dat van Christus geen been gebroken werd.

En wat betekent dat, dat er geen been gebroken werd? Naar de Joodse opvatting wil dat zeggen, dat de volle kracht van deze mens nog aanwezig is.

Ik weet niet of u er wel eens bij stil heeft gestaan, dat we daarvan een prachtig voorbeeld van God ontvangen hebben. Toen God het Joodse volk door Mozes uit het diensthuis, de slavernij uit Egypte verlostte en zij, nadat ze het bloed van het lam hadden aangebracht aan de zijposten en bovendorpel van hun huis, moesten uittrekken.

Toen moesten ze strijdvaardig zijn, want ze hadden een zware weg te gaan vanuit Egypte naar het land der belofte. Ze zouden vele vijanden ontmoeten onderweg en wat lezen we daarover? Dat ze strijdbaar vijf bij vijf uit Egypte trokken met het ongeschonden gebeente van Jozef in hun midden. En wat zegt de orthodox- Joodse verklaring: de kracht van Jozef was in het midden van Israël. Begrijpt u dat?

Je verbaast je er steeds weer over, dat de vrome jood de Christus niet ziet, terwijl hij er toch zo dichtbij is met zijn Schriftverklaring. Want Jozef is dezelfde naam als Jezus.

Israël kon strijdbaar uit Egypte trekken en door de hele woestijn komen, omdat het gebeente van Jozef in hun midden was. Wonderbare dingen. Zo zien we dus, hoe we in dit alles een heerlijk beeld vinden van Christus en Zijn gemeente.

Adam herkende Eva ogenblikkelijk, toen God haar tot hem bracht, want hij zei meteen; *“deze zal mannin heten”*. En wat lezen we van de Here Jezus? Leest u eens Joh. 10.

Jezus kent de Zijnen en Hij roept ze allen bij naam, dat is de gemeente. En toen de Joden kwamen, zei Hij: *“jullie behorenniet tot Mijn schapen, want Mijn schapen kennen Mij en Ik ken Mijn schapen (wederzijdse herkenning) en zij volgen Mij”*.

Is dat duidelijk? Zo wordt het vinden van Jezus eigenlijk een hervinden, een vereniging met Hem is een hereniging. *“Groot”*, zegt Paulus, *“is dit geheimenis, doch ik spreek met het oog op Christus en op de gemeente”*.

Wij kennen tegenwoordig als inleiding tot een huwelijk vaak de verloving. Na de verloving volgt dan de ondertrouw en dan het huwelijk. De Hebreeuwse Bijbel kent de verloving niet. Maar waar in bepaalde vertalingen in het O.T. het woord *“verloving”* wordt gebruikt, is dat zeker een foute vertaling. Gelukkig heeft de Statenvertaling het meestal wel juist vertaald met *“ondertrouw”*.

Ik wil u kort deze begrippen uitleggen, zoals de Jood ze ziet. Het Joodse volksleven kent wel een verloving, maar die heeft een heel andere betekenis dan bij ons in de westerse landen. Het jiddische woord dat zij gebruiken voor verloving, is eigenlijk niets anders dan praten over een eventueel huwelijk, een voorlopig besluit daartoe. Maar er staat niets vast, er is geen enkele verbondenheid.

Als je dit op Christus en de gemeente toepast, wat betekent verloving dan voor ons? Dat zou een soort evangeliesatiedienst betekenen, waarbij onbekeerde mensen zijn, die Christus nog niet kennen, die dus nog geen deel aan Christus hebben. Dan wordt het evangelie gebracht (daar hebben we het spreken), waarbij als het ware wordt aangeboden om Christus aan te nemen, een uitnodiging dus.

Maar als die ziel niet werkelijk komt en Christus aanneemt, dan heeft dat verder geen gevolg. Zo is het ook in het Jodendom van vandaag, niet eens worden, dan heeft het geen betekenis.

Heel wat anders dan bij ons dus, waar ze elkaar bij de verloving al een ring geven. Dat kent de orthodoxe Jood niet. Als bij hen een besluit genomen wordt, dan heet het ogenblikkelijk *“ondertrouw”*.

Zowel de ondertrouw als het trouwen geschieden slechts voor de Joodse overheid, want de Joodse overheid vertegenwoordigd God. U weet dat de Joodse overheid in het Sanhedrin was.

Een huwelijk kon alleen worden gesloten ten overstaan van God. God stelde het huwelijk in. Ook voor de Joden, die in de diaspora zijn geldt hetzelfde; maar ze gaan wel eerst naar de burgerlijke stand van het land waar ze wonen, omdat zij daar onderdaan zijn en moeten gehoorzamen aan de landswetten.

De Tora en ook de profeten gebieden al, dat men alle overheden moet eerbiedigen als door God aangesteld (denk maar aan Noach) en dat een Jood dus, in welk land hij ook is, de burgerlijke wetgeving van dat land eerbiedigd.

Maar het burgerlijke huwelijk was voor de Joodse gemeenschap ongeldig. Wilden hun ondertrouw en huwelijk geldig zijn, dan moesten beide voor de Joodse overheid plaats hebben, tegenover God, de God van Israël.

We zien ook hoe de Here Jezus dit alles bevestigt; Hij kwam om de wet te vervullen. Als Hij spreekt over huwelijk en echtscheiding, dan zegt Hij in Matth.19:4-6. *“Hij antwoordde en zei: hebt gij niet gelezen, dat de Schepper hen van de beginne als man en vrouw geschapen heeft”*? U ziet, Hij grijpt helemaal op de Joodse leer in en bevestigt, dat het werkelijk zo is, als God het met Adam deed.

En Hij zei: *"Daarom zal een man zijn vader en moeder verlaten en zijn vrouw aanhangen en die twee zullen tot een vlees zijn. Zo zijn ze niet meer twee, maar een vlees. Hetgeen God samenvoegd heeft, scheidt de mens niet"*.

Denkt u eraan dat het Joodse huwelijk voor God geschiedde. Als een Jood en een Jodin alleen voor de burgerlijke stand getrouwd zijn, dan geldt dat huwelijk voor de vrome Joodse gemeenschap niet als een huwelijk, maar wordt het samenhouden genoemd.

De uit dat huwelijk geboren kinderen zijn dan ook buitenechtelijke kinderen. Zo krijgen wij er een andere kijk op. Nu begrijpt u ook, waarom Paulus in 1 Cor. 7 zegt dat hij in sommige gevallen scheiding toelaat. Maar daar gaan we nu niet verder op in.

Als God heeft samengevoegd, dan is er geen scheiding dan alleen door de dood. Als een Jood en een Jodin ondertrouwen, dan was dat al een verbintenis met verstekende gevolgen, dat moeten wij goed beseffen. En als we dat nu op Christus en Zijn gemeente toepassen, dan hebben we ons ja woord aan de Here Jezus gegeven.

Als we aan de uitnodiging gehoor hebben gegeven en we de Here Jezus aangenomen en aanvaard hebben als onze Heer en als onze Hemelbruidegom, dan is dat voor God al een verbintenis met verstekende rechtsgevolgen. Dan zijn we van een zondaar veranderd in een kind van God.

De rechtsgevolgen zijn bijna hetzelfde als bij het eigenlijke huwelijk. Dan mag er al geen scheiding meer zijn en dan mag de bruid zeker niet meer kijken naar of flirten met een andere man.

Vanaf het ogenblik, dat de ondertrouw heeft plaats gevonden, weet de bruid zich voor eeuwig verbonden met de bruidegom. Het wachten is op de dag van de inzegening. Zij leeft voor hem en is afgezonderd voor haar bruidegom. Dat geldt ook voor ons. Wij zullen geen afgoden meer hebben, maar de Heer dienen met geheel ons hart en met geheel onze ziel en geest.

Nu ga ik u nog wat anders laten zien. Naar de Thora, de wet, moet de bruidegom eerst aan drie plichten voldoen. We lezen dat in Deut.20:5-7. Daar leest u drie dingen, die God door Mozes aan het volk gegeven heeft. "De opzieners zullen aldus het volk toespreken: Wie heeft een nieuw huis gebouwd maar het nog niet in gebruik genomen? Hij mag heengaan en naar zijn huis terugkeren, opdat hij niet in de strijd omkome en een ander het in gebruik neemt".

Het gaat hier om de jonge Joodse man, de strijdbare held; nu zijn daar vijanden van Israël, die bestreden moeten worden tot verlossing van het volk Israël. Maar als er een jonge man is, die een nieuw huis gebouwd heeft, en dat nog niet in gebruik heeft genomen, dan mag hij eerst naar zijn huis terugkeren om het in gebruik te nemen. Dat is de eerste zaak

Het tweede punt vinden we in vers 6: "Wie heeft een wijngaard geplant, maar de vrucht daarvan nog niet genoten? Hij mag heengaan en naar huis terugkeren, opdat hij niet in de strijd omkome en een ander de vrucht daarvan geniete". U merkt, het gaat steeds om de strijd, die komt.

En ten derde: "En wie heeft een vrouw ondertrouwd, maar haar nog niet gehuwd? Hij mag heengaan en naar zijn huis terugkeren, opdat hij niet in de strijd omkome en een ander haar huwe".

Er zijn dus drie dingen, die de Joodse strijdbare man moet doen, voordat hij de vijanden van Israël gaat uitroeien.

- a. zijn huis in gebruik nemen
- b. zijn wijngaard moet vrucht dragen
- c. hij moet zijn vrouw getrouwd hebben.

En ook nu nog zegt de orthodoxe Jood, de vrome Jood: de bruidegom mag zijn vrouw niet eerder trouwen of hij moet zijn huis klaar hebben en zijn wijngaard (in dit geval een betrekking hebben) en zijn vrouw in huis nemen.

Kijk nu eens naar Christus en de gemeente. Wanneer gaat de Heer Zijn bruid thuishalen voor het huwelijk? Als Hij eerst Zijn huis gebouwd heeft en daar is Hij mee bezig.

Hebr.3:5-6. *“Nu was Mozes wel getrouw in geheel zijn huis om te getuigen van hetgeen gesproken zou worden, maar Christus als Zoon over Zijn huis. Zijn huis dat zijn wij, indien wij de vrijmoedigheid en de hoop, waarin wij roemen, tot het einde onverwrikt vasthouden”.*

“Zijn huis dat zijn”, dat is Hij nog aan het bouwen. Heeft Hij niet gezegd bij het afscheid (Joh.14:2-3): “want Ik ga heen om u plaats te bereiden; en wanneer Ik heengegaan ben en u plaats bereid heb, kom Ik weder en zal u tot Mij nemen opdat ook gij zijn moogt, waar Ik ben”. Ja, in Zijn huis; Hij haalt Zijn bruid niet voordat het huis klaar is. Volkomen naar de voorschriften der wet.

En wie is Zijn wijngaard? In Joh.15:1 zegt Hij: *“Ik ben de ware wijnstok”.* Nu moet Hij eerst de vruchten van de wijnstok binnen hebben voordat Hij ons kan komen halen. Joh. 15:16 daar zegt Hij: *“niet gij maar Ik heb u uitgekozen en u aangewezen, opdat gij zoudt heengaan en vrucht dragen en uw vrucht zou blijven, opdat de Vader u alles geve wat gij Hem bidt in Mijn naam”.*

We moeten vrucht dragen en heengaan. Heengaan in de wereld en daar moeten de vruchten binnenkomen. En als dat gebeurd is, zodat Hij de vrucht ervan geniet, dan zal Hij ook de bruid thuishalen.

De derde plicht van de bruidegom is dus de bruid te trouwen. Weet u wat de Hebreeuwse woorden ons daarvan vertellen?

Het eigenlijke trouwen is: de vrouw mee naar huis nemen. Ziet u, Bruidsgemeente wat er gaat gebeuren? Jezus Christus zal ook aan Zijn derde verplichting voldoen. Als eerst Zijn huis gebouwd is, als Hij de vruchten van Zijn wijngaard geniet, dan komt Hij om Zijn vrouw mee naar Zijn huis te nemen, naar het Vaderhuis.

De Joodse bruidegom en bruid kennen ook nog een voorbereiding tot het trouwen. Dat was voor hen een heilige, godsdienstige zaak. Ze wisten, dat ze niet zo het huwelijk in konden gaan. Daarom gold voor de vrome Joodse bruidegom en ook voor de vrome Joodse bruid, dat ze voor het huwelijk zouden vasten en in dat vasten hadden ze bijzondere gebeden, die ze elke dag uitspraken, en een bijzonder hoofdgebed met zondebelijdenis.

Dat hoofdgebed met die zondebelijdenis is hetzelfde als wat de vrome Joden uitspreken op de Grote Verzoendag, opdat ze verzoend zullen worden met God, is dat niet wonderbaar? Bruidegom en bruid wisten, dat ze het huwelijk niet konden ingaan, voordat ze de verzoening van God hadden ontvangen.

En wij kunnen toch ook nooit een bruidsziel van de Heer worden als we ons niet eerst waarachtig bekeren en onze zonden belijden voor God en Christus, ons verootmoedigen en boetvaardig zijn, opdat wij de verzoening ontvangen door Zijn bloed.

Bij de Joden geldt dat voor bruidegom en bruid, maar onze bruidegom is zonder zonde. Wel heeft Hij voor ons gevestigd - denk maar aan de veertig dagen in de woestijn - om Zich als Bruidegom gereed te maken voor Zijn bruid.

Het tweede dat tot de voorbereiding hoorde was het volgende. Als de bruidegom en bruid zich met vasten en gebeden de verzoening hadden toegeëigend, ondergingen ze het zgn. kerkelijk bad, een reinigingsbad, dat tot wijding en tot heiliging diende voor de voorbereiding van het huwelijk.

En niet eenmaal, maar dikwijls. Iedere vrome orthodoxe Joodse gemeente, zelfs tot de kleinste toe, die volgens de Thora en de profeten wordt geleid, bezit zo'n bad of kan erover beschikken in een naburige zuster gemeente. Want het is Plicht.

Dat was niet een reinigingsbad voor het lichaam - dat deed men meerdere malen - , neen, dit bad had bijzonder tot doel een reiniging en een bewijzing voor de komende huwelijks staat.

Weet u, waar het bij dat bad vooral op aan kwam? Op de onderdompeling kwam het op aan. Deze onderdompeling is een daad, die zich voegt bij de Joodse gemeenschaps handeling. Het is een heilige onderdompeling ten dienste van de ondertrouw en het huwelijk.

Ziet u hoe dat in Christus vervuld wordt? Eerst zich bekeren, zich met God verzoenen en zich dan in Hem laten dopen door onderdompeling. Dat geldt voor ons, om ons voor te bereiden voor het huwelijk. In al deze riten en symbolen staat de orthodoxe Jood veel dichter bij de waarheid dan menige Christelijke kerk.

Dan wordt levend in ons wat de Here Jezus zegt in Joh. 13. Hij wast de voeten van Zijn discipelen en zegt hun dat ze rein zijn, want ze hadden zich al geheel gewassen. Maar dan Jezus in vers 10: *"Wie gebaad heeft, behoeft zich alleen de voeten te laten wassen"*.

Dan worden de woorden ook weer levend voor ons, die Paulus, als vrome Jood, schrijft in Titus 3:3-7. *"Want vroeger waren ook wij verdwaasd, ongehoorzaam, dwalende. verslaafd aan velerlei begeerten en zingenot, levend in boosheid en nijd, hatelijk en elkander hatende.*

Maar toen de goedertierendheid en mensenliefde van onze Heiland en God verscheen, heeft Hij, niet om werken der gerechtigheid, die wij zouden gedaan hebben, doch naar Zijn ontferming ons gered door het bad der wedergeboorte en der vernieuwing door de Heilige Geest, die Hij rijkelijk over ons heeft uitgestort door Jezus Christus".

Dan wordt ons ook duidelijk wat Paulus schrijft over het huwelijk, dat, hij laat zien als een beeld van Christus en de gemeente in Ef.5:25-27. *"Mannen, hebt uw vrouw lief, evenals Christus Zijn gemeente heeft liefgehad en Zich voor haar overgegeven heeft, om haar te heiligen, haar reinigende door het waterbad met het woord en zo Zelf de gemeente voor Zich te plaatsen, stralend, zonder vlek of rimpel of iets dergelijks, zodat zij heilig is en onbesmet"*.

Het derde punt van voorbereiding tot het huwelijk volgens de Joodse leer was, dat als bruid en bruidegom zich zo verenigen in ondertrouw en huwelijk, als het werkelijk goed en oprecht is voor God, dan wordt dat huwelijk door Gods glorie bezegeld. De sjechina (Gods tegenwoordigheid) kroont de harmonie. Wat een wonderbaar beeld.

Als Joodse bruid en bruidegom verzoend zijn en het reinigingsbad hebben ondergaan, dan zal Gods glorie ook reeds de ondertrouw bezegelen. Dat betekent dus, dat Gods heerlijke vertegenwoordigheid in de Heilige Geest op hen komt.

Zo is ook de vervulling in Jezus Christus. In Hand. 2 lezen we al de oproep van Petrus: *"Bekeert u!"* Dat is dus de verzoening, *"en een ieder van u late zich dopen"* (het reinigingsbad) *"en gij zult ontvangen de Heilige Geest."*

De Jood zegt: "Gods glorie bezegelt het". En Paulus zegt in Ef. 1:13 geheel naar deze Joodse gedachten, die uit de wet zijn: *"In Hem zijt gij, nadat gij het woord der waarheid, het evangelie der behoudenis hebt gehoord; in Hem zijt gij, toen gij gelovig werd, ook verzegeld met de Heilige Geest der belofte"*.

Ter attentie: Het gedeelte dat nu volgt, bevat veel Hebreeuwse woorden. Hierbij moet u, lezer, eraan denken, dat het Hebreeuwse schrift geen klinkers kent. Het gesproken woord echter wel.

Wie Hebreeuws spreekt, weet precies wanneer hij een bepaalde klinker moet inlassen. Om het voor ons wat makkelijker te maken, zijn in de nu volgende tekst de gesproken klinkers geschreven.

Voor de orthodox gelovige Jood is het dus noodzakelijk, dat bruid en bruidegom verenigd worden ten overstaan van de Joodse overheid, die de vertegenwoordiger is van God, opdat Gods glorie over hen zal komen. Dan heeft God het verbonden en scheidde de mens het niet meer.

De vrome Jood verklaart dit als volgt:
Het Hebreeuwse woord voor "man" is "iesh"
Het Hebreeuwse woord voor "vrouw" is "ieshah"

Wat zien we dan in het onder Gods glorie samengaan van die twee? Het Hebreeuwse woord voor man en voor vrouw vindt men ook in de naam "Jah" (afkorting van Jahweh) de Heer.

Als man en vrouw verenigd worden, zijn ze verenigd in de Heer, dan is God in hen, dat is het huwelijk, dat God bedoeld. Dan is de liefde Gods in hun harten aanwezig en ook de liefde voor elkaar.

Maar, zegt de vrome Jood, als we het niet voor God doen, als we de letters "Jah" uit de Hebreeuwse woorden voor man en vrouw weglaten, dan blijft het woord "eesh" over en dat betekent "vuur".

Waar man en vrouw samengaan zonder God, daar komt een vuur, dat hen zal verteren, dan wordt het vreemd vuur, ruzie, geen werkelijke eenheid.

Wat een diepe gedachten heeft de gelovige Jood over het huwelijk en terecht! Loopt een huwelijk zonder God niet op "vuur" uit, een vuur, dat beiden tenslotte verteert. Daarom kan slechts God een huwelijk tot een huwelijk maken. Dan is Jahweh erbij, d.w.z. "*Ik ben die Ik ben*".

De eigenlijke huwelijksvoltrekking volgens de Joodse rite is ook zo wonderbaar. Die vindt plaats onder een baldakijn, Hebt u dat wel eens gezien? We lachen er misschien een beetje om en ook de meeste Joden begrijpen er niets van. Maar wat een diepe betekenis heeft dit alles.

Bruidegom en bruid geven elkaar geschenken, maar daar waren verplichte geschenken bij, voor ieder één en die moesten ze elkaar het allereerst geven en dat gebeurde al bij de ondertrouw (dus ook al voor de Joodse overheid)

De bruidegom gaf de bruid een nieuw gebedenboek en van dat ogenblik af, ging de bruid haar gebeden zeggen uit dat nieuwe gebedenboek, zowel thuis als in de synagoge of waar ze haar gebeden ook uitsprak.

En zie nu eens op Christus en zijn gemeente. Als wij het jawoord hebben gegeven, verzoend zijn, gedoopt en vervuld met de Heilige Geest, krijgen wij dan niet ook van Christus een "nieuwe Bijbel"? Vanaf het ogenblik, dat Christus mijn leven binnenkwam, was mijn Bijbel een nieuw boek geworden!

De bruid gaf aan haar bruidegom de "tallith", het zgn. gebedskleed. Misschien had hij er al één, maar van nu af aan zal hij als priester in zijn huis overal, thuis of in de synagoge of buiten of waar dan ook, onder die nieuwe tallith zijn gebeden en zijn godsdienstige plichten doen.

U ziet de Joden ook wel bij de gebedsmuur in Jeruzalem met zo'n tallith. Door die tallith aan haar bruidegom te geven, erkent de bruid hem als haar bruidegom vanaf dat moment en eert hem als priester over zijn huis.

Die tallith was meestal al onder het baldakijn, maar was in feite het eigenlijke baldakijn zelf, waaronder ze trouwden. Het betekent, dat ze nu onder één dak woonden en samen leefden en alles samen deden.

Erkennen wij de bruidegom als onze Hogepriester, die dag en nacht voor ons bidt en pleit? En leven we onder één dak met Hem? Dan hebben we de overwinning, want dan is Hij het, die voor ons zorgt.

Alles wordt nieuw en alles blijft nieuw. Nog zijn ook wij met Hem in ondertrouw. Laten we deze dingen ter harte nemen. Want die grote dag komt ook voor ons!

Hoe wonderbaar heeft God in de wet en de profeten Zijn plannen geopenbaard. Het gaat van heerlijkheid tot heerlijkheid.

Als we over het Joodse huwelijk gaan spreken, zullen we ontdekken, dat het huidige huwelijk van God met Israël nog niet volmaakt kan zijn. Dat komt, als God Zijn volk opnieuw zal trouwen en Zijn stad Jeruzalem en de tempel weer in Zijn dienst zullen staan.

Maar eerst zal Christus Zijn bruid thuishalen, als haar huis klaar is en de wijngaard in zijn geheel de eerste vruchten heeft voortgebracht.

Amen.

